

Arrest

nr. 348 721 van 19 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 juni 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82, oud, van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vergezelde als minderjarige haar moeder bij het verzoek om internationale bescherming van deze laatste. Op 29 juni 2021 werd het verzoek om internationale bescherming van beiden niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

1.2. Op 17 mei 2022 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend wordt op 20 mei 2022 (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoekende partij wordt op 4 juni 2026 aangetroffen in onwettig verblijf terwijl zij illegaal aan het werk was. Op diezelfde datum wordt ten aanzien van haar besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie Wokra op 04.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [P. T.]

voornaam: [S.]

geboortedatum: XX.XX.XXXX

geboorteplaats: [P.]

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kan enkel een foto tonen van zijn paspoort op zijn gsm.

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokken is in België aangekomen als minderjarige volgde het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder. Hij werd ingeschreven op 25.05.2021. Op 29.06.2021 werd het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij verklaart wel dat zijn moeder hier is. Betrokkene is echter meerderjarig. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2022 dat hem betekend werd op 20.05.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokken is in België aangekomen als minderjarige volgde het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder. Hij werd ingeschreven op 25.05.2021. Op 29.06.2021 werd het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart enkel dat zijn moeder problemen heeft in Colombia.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

[...]."

1.4. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar ook tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) besloten voor een duur van twee jaar. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Wokra op 04.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [P.T.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : XX.XX.XXXX

geboorteplaats : [P.]

nationaliteit : Colombia

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04..06.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2022 dat hem betekend werd op 20.05.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kan enkel een foto tonen van zijn paspoort op zijn gsm.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij verklaart wel dat zijn moeder hier is. Betrokkene is echter meerderjarig. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen,

of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van

afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.5. Op 8 juni 2026 heeft verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift neergelegd waarin zij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beide beslissingen die ten aanzien van haar genomen werden op 4 juni 2026.

2. Voor wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft

Verzoekende partij richt zich blijkens haar verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De vraag rijst evenwel of verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid, oud, van de vreemdelingenwet, kan aanwenden tegen de tweede bestreden beslissing.

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid, oud, van de vreemdelingenwet gesteld dat *"tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is"* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is de huidige vordering, voor zover zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1.1 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

"Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedurereglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en

39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedurereglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek."

3.1.2 Artikel 43, §1, eerste lid van het van toepassing zijnde procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, oud, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid, oud, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt logischerwijze ook niet betwist door de verwerende partij waardoor aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan is.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In de middelen van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7, 74/11 en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Haar betoog geeft zij als volgt weer:

“9. ERNSTIGE MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts kan worden bevolen indien ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden handeling kunnen verantwoorden, en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te veroorzaken;

Dat onder een middel dient te worden verstaan: een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618);

Dat, onder alle voorbehoud, onder voorbehoud van nadere toelichting in latere memories of nota's en onder voorbehoud van de neerlegging van het volledige administratieve dossier, het door verzoeker ingestelde schorsingsberoep steunt op de volgende middelen, die de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen verantwoorden:

Moyen I – Genomen uit de schending van de artikelen 7 en 74/14, § 3, van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel inzake de kennelijke beoordelingsfout, van de beginselen van behoorlijk bestuur, het evenredigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting om een geïndividualiseerd onderzoek van het risico op onderduiken te verrichten.

Overwegende dat de verwerende partij elke termijn voor vrijwillig vertrek weigert en de terugleiding naar de grens beveelt op grond van het bestaan van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, § 3, 1°, van de wet van 15 december 1980;

Dat dit risico op onderduiken hoofdzakelijk wordt afgeleid, enerzijds, uit het niet uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2022 en, anderzijds, uit het feit dat verzoeker in het verleden de aanvraag om internationale bescherming van zijn moeder heeft gevolgd, toen hij nog minderjarig was;

Dat de verwerende partij, om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en tot de ondoeltreffendheid van elke minder dwingende maatregel, tevens aanvoert dat verzoeker sinds meerdere jaren illegaal zou verblijven, dat hij zich in deze situatie zou hebben “geïnstalleerd” en dat hij “werkend werd aangetroffen”;

Dat deze motivering voortvloeit uit een kennelijk onvolledige beoordeling van de situatie van verzoeker: hij beschikt sinds 25 april 2024 over een geregistreerd adres in Spanje bij de gemeente Jaca; zijn zus verblijft er wettig met een verblijfs- en arbeidsvergunning; en de Spaanse stappen die onmiddellijk na de betekening van de bestreden beslissingen werden ondernomen, bevestigen dat verzoeker niet tracht clandestien in België te blijven, maar zich naar deze lidstaat wenst te begeven waar zich thans het concrete centrum van zijn persoonlijke, familiale en administratieve belangen bevindt;

Dat verzoeker, verre van zich aan de Belgische autoriteiten te willen onttrekken, bij brieven van 5 en 8 juni 2026 de toestemming heeft gevraagd om België te verlaten teneinde zich naar Spanje te begeven; dat een persoon die zelf verzoekt om het Belgische grondgebied te mogen verlaten, met het oog op het vervoegen van een bekend en gedocumenteerd adres in een andere lidstaat, niet automatisch kan worden geacht een actueel en reëel risico op onderduiken te vormen;

Dat, zelfs indien bepaalde objectieve criteria formeel zouden kunnen worden ingeroepen, de verwerende partij nog steeds concreet moest nagaan of er, gelet op de eigen omstandigheden van de zaak, een actueel

en reëel risico op onttrekking bestond en of minder dwingende maatregelen konden worden overwogen; dat dit niet is gebeurd;

Dat de verwerende partij aldus haar zorgvuldigheidsplicht heeft miskend, die elke administratie verplicht om de omstandigheden van de zaak concreet, volledig, loyaal en ernstig te onderzoeken, na alle nuttige elementen te hebben verzameld (J. JAUMOTTE, “Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative”, in *Le Conseil d’État de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996)*, ULB, Brussel, 1999, p. 687); dat het middel ernstig is.

Moyen II – Genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Overwegende dat de beslissing een ernstige aantasting vormt van de fundamentele rechten van verzoeker, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM;

Dat artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, en dat geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht is toegestaan dan voor zover deze inmenging bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is ter verwezenlijking van de in die bepaling opgesomde doelstellingen;

Dat de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven van de openbare overheden niet alleen vereist dat zij zich onthouden van beperkingen van de betrokken vrijheid, maar ook, binnen bepaalde grenzen, dat zij positieve maatregelen nemen, waarbij steeds een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen de concurrerende belangen van het individu en die van de samenleving (J.-Y. CARLIER en S. SAROLÉA, *Droit des étrangers*, Brussel, 2016, p. 334);

Dat artikel 8 EVRM eveneens van toepassing is op het privéleven van vreemdelingen, zelfs wanneer zij zich in een onregelmatige verblijfssituatie bevinden (EHRM, C. t. België, 27 juni 1996, § 25);

Dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker terzijde schuift door zich ertoe te beperken vast te stellen dat hij meerderjarig is, dat zijn moeder zich in België bevindt en dat hij ten aanzien van haar geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoonst in de zin van de rechtspraak inzake relaties tussen volwassenen;

Dat deze motivering in casu ontoereikend is: verzoeker is in Europa aangekomen toen hij minderjarig was, in het kader van de aanvraag om internationale bescherming die door zijn moeder werd ingediend, zodat de ingeroepen familiale banden tijdens zijn minderjarigheid zijn ontstaan en ontwikkeld; dat de verwerende partij in elk geval haar onderzoek niet mocht beperken tot deze enige relatie met de moeder, zonder het geheel van het door verzoeker in Spanje concreet opgebouwde privé- en gezinsleven te onderzoeken;

Dat de verwerende partij aldus heeft nagelaten het Europese privéleven van verzoeker te onderzoeken, alsook zijn administratieve verankering in Spanje, zijn gemeentelijke inschrijving te Jaca sinds 25 april 2024, de regelmatige aanwezigheid van zijn zus in Spanje, evenals het professionele en administratieve perspectief waarop zijn verblijfsstappen in die lidstaat steunen;

Dat verzoeker, die Colombia heeft verlaten toen hij minderjarig was, aangeeft er geen betekenisvolle banden meer te behouden; dat een verwijdering naar dat land het geheel van zijn privé- en familiale banden die thans in Europa zijn gevestigd, zou verbreken;

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten, vergezeld van een inreisverbod van twee jaar dat geldig is voor het volledige Schengengrondgebied, en dus in het bijzonder voor Spanje, waar zijn geregistreerde adres, zijn zus en zijn verblijfsstappen zich bevinden, een ernstige en duurzame inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker; dat de verwerende partij geenszins motiveert waarom een dergelijke inmenging noodzakelijk en evenredig zou zijn in het licht van de aanwezige belangen;

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 de minister of zijn gemachtigde verplicht om, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening te houden met het gezinsleven van de betrokken onderdaan; dat dit onderzoek concreet, geïndividualiseerd en evenredig moet zijn, rekening houdend met de elementen waarvan de overheid kennis had of had moeten hebben;

Dat Uw Raad in een vergelijkbare zaak heeft herinnerd dat de motivering inzake artikel 8 EVRM moet toelaten na te gaan of de verwerende partij een daadwerkelijke belangenafweging heeft verricht; dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft vernietigd wanneer de motivering inzake artikel 8 ontoereikend en inadequaat was, en heeft geoordeeld dat het daarmee gepaard gaande inreisverbod om dezelfde redenen moest worden vernietigd, aangezien het steunde op een identieke motivering inzake artikel 8 (RvV, nr. 330.647 van 5 augustus 2025);

Dat ook in casu het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod steunen op een strikt identieke en evenzeer gebrekkige motivering inzake artikel 8; dat verzoeker bijgevolg meent dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook met de zorgvuldigheidsplicht; dat het middel ernstig is.

Moyen III – Genomen uit de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de

kennelijke beoordelingsfout, van het evenredigheidsbeginsel en van de verplichting om de duur en de geografische draagwijdte van het inreisverbod specifiek te motiveren.

Overwegende dat, krachtens artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980, de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld “rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van elk geval”; dat deze vereiste, die artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, de zogenaamde “Terugkeerrichtlijn”, omzet, de overheid verplicht tot een geïndividualiseerd en evenredig onderzoek, zowel wat de duur als wat de draagwijdte van de maatregel betreft;

Dat de verwerende partij in casu de duur van het inreisverbod op twee jaar heeft vastgesteld, waarbij zij zich in hoofdzaak baseert op het ontbreken van een geldig reisdocument, het ontbreken van een inreisstempel of van een geldige verblijfstitel op het ogenblik van de arrestatie, alsook op de niet-uitvoering van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten; dat zij zich vervolgens ertoe beperkt op abstracte wijze het belang van de immigratiecontrole in te roepen om tot de evenredigheid van de maatregel te besluiten;

Dat de verwerende partij geen concreet en geïndividualiseerd onderzoek heeft verricht naar de persoonlijke situatie van verzoeker; dat zij de concrete draagwijdte van een Schengeninreisverbod niet heeft onderzocht ten aanzien van een persoon die sinds 25 april 2024 over een geregistreerd adres in Spanje beschikt, familiale banden heeft in die lidstaat en een geobjectiveerd administratief en professioneel project heeft;

Dat een inreisverbod dat geldig is voor het volledige Schengengrondgebied in deze omstandigheden kennelijk onevenredig is: het ontzegt verzoeker elke toegang tot Spanje, waar zich thans het concrete centrum van zijn persoonlijke, familiale en administratieve belangen bevindt, en vormt een rechtstreeks obstakel voor de verblijfsprocedure die hij daar reeds op 5 juni 2026 heeft aangevat, terwijl geen enkele specifieke reden wordt uiteengezet die een maatregel met een dergelijke geografische draagwijdte kan verantwoorden;

Dat de duur van het inreisverbod beperkt moet blijven tot wat noodzakelijk is en het voorwerp moet uitmaken van een specifieke motivering, aangezien de vaststelling van een duur nooit automatisch is; dat de omstandigheid dat de wet een maximumduur voorziet, de overheid geenszins verplicht om dit maximum op te leggen, aangezien haar bevoegdheid niet volledig gebonden is (RvS, 22 april 2014; RvV, nr. 110.944 van 30 september 2013 en nr. 134.078 van 27 november 2014); dat de verwerende partij in casu geen enkele eigen reden uiteenzet die de keuze voor een duur van twee jaar in plaats van een kortere duur rechtvaardigt, noch de keuze voor een inreisverbod dat het volledige Schengengrondgebied bestrijkt in plaats van enkel België;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout en een gebrek aan afdoende motivering; dat het middel ernstig is.

Moyen IV – Genomen uit de schending van het recht om te worden gehoord, van het algemeen beginsel van Unierecht audi alteram partem, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de vereisten die voortvloeien uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 41 en 47 ervan.

Overwegende dat het recht om te worden gehoord een algemeen beginsel van Unierecht vormt, dat van toepassing is wanneer de nationale overheid een beslissing neemt die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, met name een terugkeerbesluit en een inreisverbod genomen ter uitvoering van richtlijn 2008/115/EG;

Dat dit recht aan eenieder de mogelijkheid waarborgt om zijn standpunt op nuttige en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken vóór de vaststelling van een beslissing die zijn belangen nadelig kan raken;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie eraan heeft herinnerd dat een schending van het recht om te worden gehoord leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die aan het einde van de administratieve procedure werd genomen, wanneer niet kan worden uitgesloten dat deze procedure tot een andere uitkomst had kunnen leiden indien de betrokkene nuttig was gehoord (HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 PPU; zie eveneens HvJ, 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13);

Dat de hoorplicht inzake terugkeer niet louter formeel mag zijn: zij moet de betrokkene in staat stellen de relevante elementen met betrekking tot zijn persoonlijke, familiale, administratieve en medische situatie aan te voeren, alsook de elementen die een invloed kunnen hebben op de keuze van de maatregel, het land van bestemming, het al dan niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, de beoordeling van het risico op onderduiken, evenals de opportuniteit, de duur en de geografische draagwijdte van een inreisverbod;

Dat in casu, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker op 4 juni 2026 formeel werd gehoord, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen geenszins toelaten na te gaan dat hij op nuttige en daadwerkelijke wijze werd gehoord;

Dat de bestreden beslissingen immers geen enkele melding maken van verzoekers geregistreerde verblijfplaats in Spanje, van zijn gemeentelijke inschrijving bij de gemeente Jaca sinds 25 april 2024, van de regelmatige aanwezigheid van zijn zus in Spanje, die houder is van een verblijfs- en arbeidsvergunning geldig tot 26 oktober 2028, noch van zijn concreet project tot regularisatie en professionele integratie in die lidstaat;

Dat deze elementen nochtans essentieel waren voor de beoordeling van verzoekers situatie, aangezien zij aantonen dat hij niet trachtte clandestien in België te blijven, maar verzocht om zich naar Spanje te mogen begeven, waar zich het concrete centrum van zijn persoonlijke, familiale en administratieve belangen bevindt;

Dat deze elementen eveneens doorslaggevend waren voor de beoordeling van het risico op onderduiken: een persoon die beschikt over een bekend en gedocumenteerd adres in een andere lidstaat en die zelf verzoekt om België te mogen verlaten om zich daarheen te begeven, kan niet zonder geïndividualiseerd onderzoek worden gelijkgesteld met een persoon die zich aan de autoriteiten tracht te onttrekken;

Dat dezezelfde elementen bovendien van aard waren om invloed te hebben op de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, of op zijn minst op het onderzoek naar een minder dwingende maatregel dan de gedwongen terugleiding naar de grens en de vasthouding in een gesloten centrum;

Dat zij ten slotte doorslaggevend waren voor de beoordeling van de noodzaak, de duur en de geografische draagwijdte van het inreisverbod, aangezien een verbod dat geldig is voor het volledige Schengengrondgebied verzoeker concreet verhindert om Spanje te vervoegen, waar hij beschikt over een geregistreerd adres, een familiale verankering en een lopende administratieve procedure;

Dat verzoeker, indien hij naar behoren was gehoord, zijn attest van empadronamiento, de elementen betreffende het wettig verblijf van zijn zus in Spanje, alsook zijn concrete voornemen om die lidstaat te vervoegen teneinde er zijn administratieve en professionele stappen voort te zetten, had kunnen voorleggen of minstens aanvoeren;

Dat het volledig ontbreken van enige inoverwegingneming van deze elementen in de motivering van de bestreden beslissingen aantoonde dat verzoeker hetzij niet in de mogelijkheid werd gesteld om deze elementen nuttig aan te voeren, hetzij dat de verwerende partij er geen rekening mee heeft gehouden, in strijd met het recht om te worden gehoord, de zorgvuldigheidsplicht en de verplichting tot afdoende motivering;

Dat deze schending niet louter formeel is: het kan geenszins worden uitgesloten dat de administratieve procedure tot een andere uitkomst had kunnen leiden indien verzoeker daadwerkelijk in de mogelijkheid was gesteld zijn Spaanse banden en zijn wil om België richting Spanje te verlaten, aan te voeren;

Dat deze elementen immers de verwerende partij ertoe hadden kunnen brengen af te zien van een gedwongen terugleiding naar Colombia, een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, een minder dwingende maatregel te overwegen, of het inreisverbod dat het volledige Schengengrondgebied bestrijkt te beperken, dan wel niet aan te nemen;

Dat de verzoekende partij in elk geval verzoekt om de neerlegging van het volledige administratieve dossier, en in het bijzonder van het administratief politierapport en het formulier betreffende het recht om te worden gehoord ("hoorrecht"), teneinde na te gaan onder welke effectieve omstandigheden verzoeker werd gehoord, welke taal werd gebruikt, of er eventuele taalkundige bijstand werd verleend, welke vragen daadwerkelijk werden gesteld met betrekking tot zijn verblijfplaats in Spanje, alsook welke concrete mogelijkheid hem werd geboden om deze elementen voor te leggen of aan te voeren;

Dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissingen het recht om te worden gehoord, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schenden;

Dat het middel ernstig is.

10. HET ONTSTAAN VAN EEN MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts kan worden bevolen indien ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden handeling kunnen verantwoorden, en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te veroorzaken;

Dat een summiere uiteenzetting als in overeenstemming met artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 en met artikel 32, 2°, van het PR RvV kan worden beschouwd wanneer het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, met andere woorden wanneer geen redelijk persoon dit kan betwisten (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247);

Overwegende dat de bestreden beslissingen verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen: hij is thans van zijn vrijheid beroofd, wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis, en wordt blootgesteld aan een imminente verwijdering naar Colombia, een land dat hij als minderjarige heeft verlaten en waar hij aangeeft geen betekenisvolle banden meer te hebben; dat een dergelijke verwijdering hem zou scheiden van al zijn familiale en private banden die in Europa zijn gevestigd en de verblijfsprocedure die hij in Spanje heeft aangevat, waar hij over een geregistreerd adres beschikt en waar zijn zus wettig verblijft, ernstig zou hypothekeren; dat het inreisverbod van twee jaar, geldig voor het volledige Schengengrondgebied, hem bovendien de toegang tot Spanje zou ontfangen en de daadwerkelijkheid zelf van het beroep tot nietigverklaring in het gedrang zou brengen;

Dat eraan dient te worden herinnerd dat verzoeker, om te voldoen aan artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980, geen ernstig nadeel hoeft te bewijzen, maar de redenen moet uiteenzetten waarom de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling hem een dergelijk nadeel dreigt te veroorzaken;

Dat uit deze uiteenzetting blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbonden is met de ernst van de hierboven ontwikkelde middelen, zodat aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan."

3.3.2. Verzoekende partij voert de schending aan van de formele motiveringsplicht. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3.3. Verzoekende partij gaat echter voornamelijk inhoudelijk in op de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook eerder de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.3.7. Voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, de bijlage 13*septies*, stelt de Raad vast dat deze genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...);

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

3.3.8. Verzoekende partij merkt op dat de uitvoering van de bestreden beslissing(en) haar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zouden veroorzaken. In dit verband wijst zij onder meer op het feit dat zij de administratieve handelingen heeft ingezet voor een verblijf in Spanje en dat zij door onder het inreisverbod twee jaar geen mogelijkheid zou hebben om deze procedure af te ronden.

Verzoekende partij ontkent dat zij zich aan de Belgische overheden zou willen onttrekken. Zij verwijst daarbij naar haar inschrijving in Spanje en het feit dat zij zelf gevraagd heeft om naar daar te kunnen terugkeren waar zij een gevestigd leven zou hebben. Er zou dus niet nagegaan zijn of er andere minder dwingende maatregelen nodig waren.

Het gezinsleven van verzoekende partij zou te eng benaderd zijn en enkel beoordeeld zijn vanuit de band met haar moeder. Zij wijst erop dat zij in Spanje een gezinsleven heeft en wijst erop dat zij ook een privéleven ontwikkeld heeft.

Daarnaast zou zij onvoldoende gehoord zijn en zou zij elementen, zoals dit gezinsleven in Spanje en haar reeds aangevatte initiatieven om dit verder afgerond te krijgen, niet hebben kunnen voordragen, wat een invloed gehad zou kunnen hebben op de uiteindelijke beslissing van verwerende partij.

3.3.9. De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

Daarbij merkt de Raad nog op dat onder meer het feit dat verzoekende partij aan het werk was zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging reeds volstaat om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Op dit vlak geeft verzoekende partij echter geen enkel verweer.

Daarnaast kan er enkel vastgesteld worden dat verzoekende partij inderdaad niet over een geldig paspoort met een geldig visum beschikt. Op het moment van onderschepping kon verzoekende partij, blijkens het administratie dossier, enkel een foto tonen van een paspoort en dit terwijl zij aan het werk was in een supermarkt.

3.3.10. De Raad benadrukt onmiddellijk dat de bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, een verwijderingsmaatregel is. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Het feit dat verzoekende partij op heden aanvoert onwetend te zijn, geen verkeerde intenties of enig crimineel opzet heeft gehad, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

3.3.11. Op basis van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij besloten dat er aan verzoekende partij geen termijn toegekend kan worden om het grondgebied te verlaten. Er zou een gevaar zijn voor onderduiken en bovendien kreeg verzoekende partij reeds eerder een dergelijk bevel en heeft zij hier geen gevolg aan gegeven.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken”*.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*.

Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terughoudings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18).

Verzoekende partij betwist op zich niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend kunnen zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Zij weerlegt ook evenmin de voormelde motieven. Zij betoogt dat er geen enkel risico bestaat op onderduiken vermits zij eigenlijk in Spanje zou verblijven en er het nodige gedaan zou hebben om een verblijf aldaar te bestendigen. Hierdoor worden de gevolgtrekkingen van verwerende partij niet weerlegd. Bovendien heeft verzoekende partij ook in haar verzoekschrift enkel gesteld dat zij momenteel nog steeds verblijft in het gesloten centrum 127bis en uitdrukkelijk woonplaats gekozen heeft op het adres van haar raadsman. Toen verzoekende partij de kans gegeven werd om eventuele opmerkingen te maken, heeft zij daarenboven ook nagelaten op dit vlak enige informatie te geven waaruit een duidelijke verblijfsplaats elders zou moeten blijken.

De door verzoekende partij aangehaalde elementen doen aldus geen afbreuk aan de voormelde motieven, die het vastgestelde risico op onderduiken wel degelijk in alle redelijkheid en op voldoende wijze kunnen onderbouwen. Met haar erg beperkte uiteenzetting weerlegt verzoekende partij het vastgestelde risico op onderduiken in ieder geval geenszins. Zij toont niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk

onredelijk is of verwerende partij desgevallend gehandeld zou hebben met miskennen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Op dit vlak is het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook terecht gemotiveerd en kan de kritiek op de overige motieven om geen termijn toe te laten om het grondgebied te verlaten al evenmin leiden tot het besluit dat deze bestreden beslissing niet correct gemotiveerd zou zijn.

3.3.12. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar uit artikel 8 van het EVRM afgeleide bescherming schendt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits verzoekende partij geen geldig verblijfsrecht heeft en in het verleden slechts zeer kort toegelaten werd tot een verblijfsrecht dat echter enkel verbonden was aan het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Verzoekende partij

toont ook niet aan dat er sprake zou zijn van enig gezinsleven in België en voert op dit vlak in haar verzoekschrift eigenlijk ook vooral een theoretisch betoog aan waarbij zij voornamelijk verwijst naar een gezinsleven dat zich niet eens in België afspeelt, maar hoogstens in Spanje.

Voor wat de band met haar moeder betreft, wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM in beginsel biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekende partij en haar moeder gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55), wat verzoekende partij niet bewijst.

3.3.13. Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerdte privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken aan die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

3.3.14. Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is, merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij stelt in dit verband dat zij had kunnen wijzen op elementen die haar situatie verder had kunnen kaderen en wijst daarbij voornamelijk op haar beweerdte leven in Spanje.

Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord. Integendeel, verzoekende partij werd uitdrukkelijk en degelijk gehoord alvorens over te gaan tot de voorliggende bestreden beslissing(en).

3.3.15. Ten overvloede en ten aanzien van artikel 41 van het Eu-Handvest waarin gesteld wordt dat:

“Recht op behoorlijk bestuur:

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

3.3.16. Op basis van de gegevens die verzoekende partij heeft meegedeeld, heeft verwerende partij, met de bewoorden van artikel 74/13 indachtig, een beoordeling gemaakt van de omstandigheden die volgens dit artikel dienen te worden afgewogen. Met haar loutere kritiek ontkracht zij deze motieven niet.

3.3.17. Verzoekende partij wijst nog op haar aanvraag die zij op 5 juni 2026 nog deed in Spanje.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

3.3.18. De door verzoekende partij aangevoerde middelen zijn bijgevolg niet ernstig waardoor aan de tweede cumulatieve voorwaarde evenmin voldaan is.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, oud, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. DE WILDE